

בעוהש"ת

קונטרס

די זיסקייט פון תמימות

דורך תמימות קען מען האבן א זיסע געשמאקע
לעבן און מצליח זיין ביי יעדע ואך, אבער מיט
הכמות און ליצנות ווערט די לעבן ביטער און
שנוארץ, וואויל איז דעם וואס לעבט זיך אפ זיין
לעבן מיט תמימות, וועט אים גוט זיין אויף דער
וועלט און אויף יענער וועלט.

פארגעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

בש"ח תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מוריני הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמריני
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק

ד"ר

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

**4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563**

היכל הקודש

מאנסי

**32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

בלומינגטאון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

די זיסקייט פון תמימות

א.

ניסים יעדע מינוט

האסטו שוין אמאל אריינגעטראכט ווי אזוי דו לעבסט? ווי אזוי עס ארבעט דיין קערפער? וויפיל וואונדער און ניסים עס שפילט זיך אפ בלויז אין דיין קערפער אליין? אז א מענטש זאל נאר אביסל אריינטראכטן מיט וואספארא ניסים ער ווערט באגלייט פיר און צוואנציג שעה א טאג, וועט ער גלייך אנהויבן דאנקן און לויבן דעם באשעפער, מיר זאגן יעדן טאג ביי די ברכה פון אשר יצר, אז אויב זאל זיך פארמאכן אין די קערפער עפעס וואס דארף זיין אפן, אדער זאל זיך עפענען עפעס וואס דארף זיין פארמאכט, וואלט דער מענטש נישט געהאט קיין עקזיסטענץ אפילו איין שעה. א מענטש כאפט נישט וואספארא ניסים עס געשעהט מיט אים יעדע טאג יעדע שעה און יעדע רגע, צו זען ניסים דארף מען האבן אן עקסטערן זכות, ווי די הייליגע חכמים זאגן (נדה לא, ע"א): לעולם אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו - אפילו א מענטש וואס האט ניסים ווייסט דאס נישט און ער אנערקענט דאס נישט. די הייליגע חכמים זאגן (שמות רבה, פרשה כד, א): דער אייבערשטער האט באשאפן אין האלז אזוי ווי א קוואל, וואס פון דעם קומט ארויס די שפייצען און פייכטקייט אין מויל, ווען נישט וואלט א מענטש דערשטיקט געווארן ווען ער שלינגט עפעס אראפ. וואס דארף מען מער ווי דאס אטעמען, יעדע סעקונדע וואס מען אטעמט איז דאך גרויסע ניסים, נישט אומזיסט זאגן די הייליגע

חַכְמִים (בראשית רבה יד, ט): עַל כָּל נְשִׁימָה וּנְשִׁימָה תְהַלֵּל יְהוָה - אויף יעדן אָטעם דאַרף מען דאַנקן און לויבן דעם באשעפער. די טבע פון אַ מענטש איז אז ער טראכט נישט פון דעם און געדענקט נישט פון דעם, אָבער איינמאל ער וועט אָנהייבן איינזען די ניסים וואס דער אייבערשטער טוט מיט אים, וועט ער אָנהייבן דאַנקן און לויבן דעם באשעפער.

יישר כח אייבערשטער פאר די ניסים

וואס מער אַ מענטש זעט איין די ניסים וּנְפִלְאוֹת וואס דער באשעפער טוט מיט אים, אַלץ מער דאַנקט ער און לויבט ער דעם באשעפער, ווי די הייליגע חכמים זאגן (ילקוט שמות פרק טו, רמז רנד): אַ מענטש וועט נישט זינגען שירה פארן אייבערשטן נאר אז ער זעהט אַ נס. כְּדִי אַז אַ מענטש זאל זינגען דאַנקן און לויבן דעם באשעפער מוז זיין אז זיינע אויגן האבן זיך געעפֿענט, ער האט אָנגעהויבן צו זען די גוטסקייט און ניסים וואס דער אייבערשטער מאכט מיט אים, דערפאר נאכדעם וואס דער ים האט זיך געשפּאַלטן, און די אידן האבן קלאר געזען דעם סוף פון די מצריים, האבן זיי געזינגען שירה, זאגן די הייליגע חכמים (סנהדרין זא, ע"ב) אז מען לערנט פון דא ארויס תחית המתים; ווייל ווען דער אייבערשטער וועט העלפֿן עס וועט זיין תחית המתים וועט מען הערשט זינגען שירה מיט אַ מורא'דיגע שמחה, דערפאר האט זאגן שירה טאקע אזא מורא'דיגן כח, ווי עס ווערט געברענגט אין חז"ל (עיין זהר בשלח נד ע"ב, ובשוחר טוב תהלים יח, ושמות רבה כד, ג; ספר חרדים חתימת הספר, פרק עג), אז ווען מען זאגט די שירת הים ביים דאווענען און מען האט איינזין וואס מען זאגט, איז דער אייבערשטער מוחל אלע עבירות.

א עצה ארויסצוגיין פון קלעם און ווייטאג

געווענטליך א מענטש האט נאר טענות אויפן באשעפער, יעדער מענטש גייט ארום פארביטערט און אויפגערעגט, היטכן עס גייט אים נישט פונקטליך ווי ער האט געטראכט, ער האלט זיך אין איין באקלאגן אויף זיין מצב, איך האב פאר די מענטשן זייער א גוטע עצה וואס וועט זיי העלפן ארויסגיין פון זייער קלעם און ביטערניש, ליידער פעלט נישט קיין קראנקע מענטשן, די שפיטעלער זענען נעבעך פול מיט חולי ישראל, דעריבער וואלט זייער כדאי געווען צו מקנים זיין די גרויסע מצוה פון ביקור חולים, איינמאל א חודש אריבערגיין אין שפיטאל באזוכן פאציענטן, מען גייט דורך אלע שטאקן און אלע צימערן וואו עס געפונען זיך אידן, מען פרגעט זיך נאך וואס מען מאכט, ווי אזוי מען שפירט זיך, און מען וואונטשט אן: דער אייבערשטער זאל אייך שיקן א רפואה שלימה בקרוב; מען קען מיט דעם ממש מחיה זיין א מענטש, אסאך מאל איז דא קראנקע וואס קיינער קומט זיי נישט באזוכן, צומאל דארף ער עפעס א קלייניגקייט, און מיט דיין באזוך און וואונטשן האסטו אים געראטעוועט, דאס גיין באזוכן אין שפיטאל האט צוויי מוראדיגע נוצן, ערשטענס עס איז זייער א גרויסער מצוה, אזוי ווייט אז די הייליגע חכמים זאגן (נדרים מ, ע"א): כל מי שאינו מבקר את החולה כאילו שופך דמים - ווער עס איז נישט מבקר חולה איז ווי ער פארגיסט בלוט. אבער אויסערדעם האט עס א מוראדיגער נוצן פאר דער מענטש וואס האט אזויפיל טענות אויפן באשעפער, נאכדעם וואס ער וועט נאר איינמאל דורכגיין דעם גאנצן שפיטאל ביי אלע אפטיילונגען פון אלע סארטן מחלות, דער אייבערשטער זאל אפהיטן אלע אידישע קינדער, אפגערעדט אז ער וועט דורכגיין ביי די קינדער אפטיילונג, וואו מען זעהט נעבעך יונגע קינדער מיט די ביטערע מחלה רחמנא ליצלן, דער מענטש וועט ארויסגיין אינדרויסן און

זאגן: רבוננו של עולם! איך דארף מער גארנישט, עס פעלט מיר גארנישט, איך דאנק דיר און איך לויב דיר אז ברוך השם איך בין נישט אויף קיין רעספערעיטער, ברוך השם נישט אויף אינטערווינעס, ברוך השם מען געבט מיר נישט קיין בלוט, ברוך השם אז אלעס ארבעט ביי מיר...

צובראכן הארץ און עצבות הימל און ערד

אודאי מיינט דאס נישט צו זאגן אז מען זאל נישט בעטן דעם באשעפער וואס מען דארף, זיכער דארף מען בעטן דעם אייבערשטן, זיך פארענטפערן און זיך אויס'טענה'נען מיט שיינע תפלות און טענות אז דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן און העלפן, אבער עס איז א גרויסער חילוק ווען איינער קומט צום באשעפער מיט א צובראכן הארץ, נאכדעם וואס עס גייט אים אזויפיל איבער, און ער בעט זיך ביים באשעפער ער זאל אים העלפן, ווי איינער וואס איז אויפגערגט און ער האט נאר טענות, דאס איז צוויי אנדערע זאכן אינגאנצן, ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימנים מא, מב, רלא), א צעבראכן הארץ מיט טרויעריגקייט איז צוויי באזונדערע זאכן, טרויעריג מיינט אז מען איז אויפגערגט און ברוגז, מען באקלאגט זיך און מען האט נאר טענות אויפן באשעפער, דער באשעפער איז אים אלעס שולדיג, און וויפיל מען געבט אים איז נישט גענוג, אבער א צעבראכן הארץ, איז ווי א קינד גיסט זיך אויס דאס הארץ פארן טאטן, ער קלאגט און וויינט: רבוננו של עולם! איך בין אזוי ווייט פון דיר וכו'. האבן אונזערע לייט דערציילט, אז ווען דער הייליגער רבי האט זיי דאס ערקלערט האט ער זיך אליין אויסגעדרייט און געזאגט: רבוננו של עולם! און מען האט געזען ווי דער רבי איז זיך מתבודד מיט א מורא'דיגן בענקשאפט צום באשעפער.

דעם רבינ'ס זאך גייט נאר מיט תמימות

אבער כדי אז א מענטש זאל זעהן כביכול דעם באשעפער, שפירן די ניסים און חסדים וואס דער באשעפער טוט מיט אים כסדר, זיין פרייליך און צופרידן, לויבן און דאנקן דעם באשעפער אויף אלע זאכן וואס ער געבט אים, צו דעם פעלט זיך אויס א געוואלדיגן תמימות, בכלל קען מען נישט אנקומען צו אלע שיינע זאכן אין לעבן נאר דורך תמימות, דער גאנצער סוד פון הייליגן רבי'ן איז א געוואלדיגער טיפער תמימות וואס איז שווער מסביר צו זיין פאר מענטשן (עיני חיי מוהר"ן סימן תקצג), און ווער עס האט אין זיך אפילו א טראפל אייגענע שכל שטייט שוין ווייט פון הייליגן רבי'ן (עיני לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קכג), דאס איז געזאגט געווארן ביי יעדע זאך וואס דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט, ביי יעדע עצה וואס דער רבי האט אונז געגעבן, אז מען לייגט אינגאנצן אוועק דעם שכל, מען ווייסט אז מען ווייסט גארנישט און מען פארשטייט גארנישט, דעמאלטס איז מען מורא'דיג מצליח, דערפאר האט דער הייליגער רבי געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י"ב), אז דער עיקר אידישקייט איז נאר תמימות ופשיות, די אלע וואס גייען מיט תמימות ופשיות קענען זיך דערהאלטן מיט די אמונה, זיי גייען דורך זייער לעבן אן זיך אויסגליטשן, ווייל זיי ווייסן אז זיי ווייסן נישט און פארשטייען נישט יעדע זאך, פארקערט רחמנא ליצלן די אלע וואס גייען מיט חכמות, פארקריכן זייער אוועק, זיי ווערן גרויסע אפיקורסים (עיני שם בפנים).

די ביטערע לעבן פון א חכם

דער הייליגער רבי האט דערציילט א לאנגע מעשה (ספורי מעשיות, מעשה ט, מחכם ותם), אפגעשפילט א לעבן פון צוויי מענטשן, איינער א חכם וואס איז שטענדיג געגאנגען מיט חכמות, דורכדעם איז זיין לעבן פארשווארצט געווארן פון אנפאנג ביזן סוף, דער אנדערער א תם

וואס איז שטענדיג געגאנגען מיט תמימות, דורכדעם איז ער געווען פרייליך זיין גאנץ לעבן, עס האט אים קיינמאל גארנישט געפעלט, אלץ איז ער געווען פרייליך און צופרידן, כאטשיג ער איז געווען א בלוטיגער ארימאן, דאך האט ער שטענדיג געהאט עסן טרונקן און קליידונג, ממש ווי די אידן אין מדבר וואס האבן געהאט דעם באר ענן מן, אז ער האט געבעטן זיין ווייב געב מיר פלייש, האט זי אים געגעבן א שטיקל ברויט, אדער געב מיר אן אנדערע עסן, האט זי אים ווייטער געגעבן א שטיקל ברויט, מער פון ברויט איז נישט געווען אין שטוב, אבער ער איז געווען אזוי פרייליך מיט דעם, ער האט געשפירט אין דעם אלע טעמים וואס ער האט נאר געוואלט, אזוי ווי ביי די מן.

די זיסע לעבן פון א תם

ווידעראום האט ער געהאט איין פעלץ זיך אַנצוטון, אז ער האט געבעטן זיין ווייב דעם טילעפ, האט זי אים געברענגט דעם פעלץ, אז ער האט געבעטן די בעקיטשע, האט זי ווייטער געברענגט דעם פעלץ, ער האט געהאט אלע מיני אנטועכץ פון דעם איינעם פעלץ, פונקט ווי די ענן האט ארומגענומען די אידן אין מדבר, די זעלבע אז ער האט געבעטן זיין ווייב אביסל ביר, האט זי אים געגעבן א גלאז וואסער, האט ער זיך אָנגערופן: איי וואספארא גוטער ביר דאס איז! און אז ער האט געבעטן אביסל וויין, האט זי אים אויך געגעבן וואסער, האט ער געזאגט: אזא געשמאקע וויין! אזוי יעדע זאך וואס ער האט נאר געוואלט טרינקן האט ער אין דעם גלאז וואסער געפילט דעם טעם, [אונזערע לייט רופן א גלאז וואסער 'דעם תם'ס ביר], זעהט מען פון דעם אז ווען א איד גייט מיט תמימות האט ער די אלע דריי זאכן מן, ענני הכבוד, באר, אז מען האט תמימות האט מען אלעס.

די געשמאקע לעבן ווען מען פאלגט דעם רביין

די אלע וואס גייען מיט תמימות און פשיטות האבן אן אויסטערלישע הצלחה אין לעבן, כאטשיג אויף זיי גייט אויף איבער וואס עס גייט איבער, אבער וויבאלד זיי האבן די הקדמות פון הייליגן רביין האבן זיי גאר אן אנדערע סארט התחזקות, מען קען דאס זען בחוש ביי צוויי חברים וואס האבן געלערנט צוזאמען אין איין חדר, אין איין ישיבה, אין איין כולל, אבער נאכדעם ווען זיי צוגייען זיך, לעבט איינער א געשמאקע באטעמטע לעבן, דער אנדערער א ביטערע און שווארצע לעבן, וואס איז דער חילוק? איינער האט די הקדמות פון הייליגן רביין און ער נוצט דאס אין לעבן, דער אנדערער נעבעך האט נישט די הקדמות פון רביין, אדער אפילו אז יא נוצט ער דאס נישט אין לעבן, מיט פארשידענע חכמות און תירוצים, וועגן דעם גייט אים די לעבן צוגרינד, ווייל אז מען פאלגט דעם רביין לעבט מען א חיים טובים, מען איז אזוי פרייליך און צופרידן, מען איז פול מיט דאנק און לויב צום באשעפער אויף יעדע זאך אין לעבן.

ליצנות רייסט אויס יעדע ביסל גוטס

פארקערט פון תמימות איז ליצנות, מיט ליצנות קען מען אלעס אוועקמאכן, ליצנות האט א אויסטערלישער כח אוועקצורייסן דעם מענטש פון יעדע ביסל גוטס, אפילו ווען עס איז פארקערט פונעם פשוטן אמת.

די איינפלוס פון ליצנות

דער הייליגער רבי פנחס קאריצער זכותו יגן עלינו האט אמאל געשמועסט איבער די שלעכטע מדה פון ליצנות, האט ער זיך אויסגעדרוקט, אז מיט ליצנות קען מען זאגן אויף דעם הימל אז עס

איז נישט קיין הימל, פון טאג אז עס איז נאכט, און מענטשן וועלן דאס אננעמען; רעדן און אפלאכן האט א מוראדיגן כח צו ביי איינפלוסן מענטשן, אפילו פארקערט פונעם אמת'ן מציאות. נאכן גאנצן שמועס האט דער הייליגער רבי פנחס'ל אויסגעפירט: איר מיינט אז יעצט זענט איר שוין ריין פון ליצנות? באלד וועט דער חזן זיך אוועקשטעלן דאווענען פארן עמוד, און אז עס וועט איינעם נישט געפעלן דעם תנועה אדער דעם ניגון, וועט מען שוין לאכן פונעם חזן, און אזוי איז טאקע געווען.

מיט ליצנות איז אלעס מעגליך

מיר זעען אן אינטערעסאנטע זאך וואס עס ברענגט ארויס וואונדער ביי יעדן, נאכדעם וואס די אידן האבן מיטגעמאכט די ביטערע צרות און יסורים אין מצרים [קיינער וועט דאס נישט פארשטיין נאר די וואס האבן מיטגעלעבט דעם לאגער ביים צווייטן וועלט מלחמה אונטער די נאציש ימח שמים, וואס מען האט זיי אויסגעמוטשעט און אויסגעפלאגט, צו דעם האבן זיי נאך געמוזט צאמקוקן וויפיל מענטשן עס פאלן נעבעך אוועק יעדן טאג, זיי וועלן קענען פארשטיין וואס עס איז געווען אין מצרים], יעצט ווען זיי זענען שוין ענדליך ארויסגעגאנגען, האט דער אייבערשטער זיי נישט געוואלט דורכפירן די לאנד פלשתים ווייל עס איז נאנט צו מצרים, און פון דארט וואלטן זיי צוריק געגאנגען קיין מצרים (שמות יג, יז. ועיין ברש"י). וויאזוי קען מען דאס פארשטיין? צוריק אויף מצרים? יעצט ענדליך ווען מען איז שוין ארויס פון מצרים, נאכן זען אזעלכע אותות ומופתים וואס דער אייבערשטער האט געטון? נאר חז"ל זאגן (עבודה זרה יט, ע"א) אז די פלשתים זענען געווען גרויסע ליצנים, איינמאל אז עס איז דא ליצנות איז שוין גארנישט קיין קשיא, מיט ליצנות איז אלעס מעגליך, די פלשתים מיט זייערע ליצנות וואלטן געקענט אפלאכן און

אױעקמאכן די אלע מורא'דיגע אותות ומופתים וואס די אידן האבן געזען מיט די אייגענע אויגן, זיי וואלטן געקענט אפלייקענען אז עס איז נישט געווען קיין מכות, קיין פרעה, גארנישט איז נישט געווען, אזא געוואלדיגער כח האט ליצנות.

דער לץ דארף ניטאמאל רעדן

דער הייליגער רבי זאגט נאך פונעם בעל-שם-טוב הקדוש (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן קל"ג), אז די גאנצע וועלט איז פול מיט מורא'דיגע לעכטיגקייטן, נאר דאס קליינע הענטעלע פארדעקט אלעס. האב איך געהערט אמאל זייער א שיינע פשט פון א פשוטער איד, אז א מענטש קען אמאל הערן אזעלכע מורא'דיגע ווערטער, אזעלכע לעכטיגקייטן, אז ער שפירט אפן און קלאר דעם אייבערשטן, ביז ער מאכט ביי זיך אפ דאס איז עס, איך וועל פון יעצט אנהייבן זיין אן ערליכער איד, פון יעצט אן וועל איך זיין פרייליך, פון יעצט אן וועל איך נאר זען ניסים ונפלאות, אבער ווי נאר ער גייט ארויס אינדרויסן, טרעפט אים אן א חבר און ער פרעגט אים: וואו ביסטו געווען? ער ענטפערט: דארט און דארט! דער חבר געבט א מאך אױעק מיט די האנט, ער האט אפילו נישט געדארפט רעדן, נאר אױעקמאכן מיט זיין קליינע הענטעלע, יעצט איז ביי אים שוין אויסגעלאשן אלע לעכטיגקייטן וואס ער האט געהערט און געשפירט עטליכע מינוט צוריק, איי וואו איז דיין שכל? ווער איז ער אינגאנצן?! אבער אזוי גייט עס.

ליצנות איז די גרעסטע טומאה

ליצנות איז א מורא'דיגער קליפה רחמנא ליצלן, דער מסלת ישרים שרייבט (פרק ה), אז ליצנות איז א פאנצער אקעגן יראת שמים, וואס מען זאל נאר נישט אריינלייגן אין א מענטש, אויב אבער האט ער אין

זיך די מדה פון ליצנות וועט גארנישט אריינגיין אין אים. די הייליגע חכמים זאגן (יומא לח ע"ב): הֵבֵא לְטִמְא פּוֹתְחִין לוֹ – אַז אַיִנְעֵר ווִיל זיך נעבעך מִטִּמְא מאַכן, עפֿענט מען אים פון הימל א טיר און מען לאזט אים, ווי דער פֿסוק זאגט (משלי ג, לד): אַם לִלְצִים הוּא זְלִיךְ – אויב ווילסטו גיין מיט לִצִּים וועסטו אויך ווערן א לץ. זאגט דער הייליגער רבי נתן (עיין לקוטי הלכות, ספר תורה הִלְכָה ג): מִיר זעען אַז ווען חז"ל האבן גערעדט פון אריינגיין אין די טומאה רחמנא ליצִלן, האבן זיי פונקט אנגעכאפט א פֿסוק וואס רעדט פון ליצנות, ווייל דער עיקר טומאה איז ליצנות, אַז א מענטש לאכט אפ פון גוטע און הייליגע זאכן דארט ליגט דער גרעסטער טומאה דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

א לץ זאגט אויס וואו שמוציג ער איז

אַז מען זאל קוקן ווער עס זענען געווען די ליצנים די פֿלשתיים, וועט מען זען אַז זיי זענען געווען גרויסע נואפים (בראשית רבה פרשה לז, ה; וברש"י בראשית י, יד), זיי זענען רחמנא ליצִלן געווען מוראדיג שמוציג מיט ניאוף. דערפאר אַז איינער מאכט ליצנות דארף מען וויסן אַז ער איז א פֿשוט'ער נואף, אפילו ער זעט אויס ווי ווער ווייסט וואס, דארף מען גוט וויסן ווער ער איז, און זיך אכטונג געבן פון אים.

ב.

נאר דורך תמימות רעדט מען צום באשעפער

ביים הייליגן רביין איז דער עיקר יסוד תמימות, כִּדִּי אַז א מענטש זאל אננעמען די עצות פון הייליגן רביין מוז ער זיין א תמים, ספֿעציעל ביי די זאך פון תפלה און התבודדות, וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט אַז א מענטש זאל זיך אוועקשטעלן און רעדן צום

באשעפער אויף אידיש (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כה), צו דעם מוז מען האבן אוועקגעלייגט אינגאנצן דעם שכל, ווייל אז מען נוצט דעם שכל, קומט אריין קשיות און ספיקות אין קאפ: צו וועמען רעדסטו? מען הערט דיך דען אויס? וואס באמת ליגט אין דעם רחמנא ליצלן כפירות, ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ב): פארוואס רעדט נישט א מענטש צום באשעפער? ווייל ער האט נישט קיין אמונה, ווען א מענטש וואלט געהאט די ריכטיגע אמונה אז מ'לא כל הארץ כבודו, דער אייבערשטער שטייט דא מיט אים ביי אים נעבן אים, וואלט ער דאך גערעדט צו אים. יעצט פארוואס טאקע האט ער נישט קיין אמונה? ווייל אמונה איז פארבינדן מיט תמימות, אמונה מיט תמימות גייט צוזאמען עס איז איין זאך, דער פסוק זאגט (בראשית א, א): בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. א"ת איז ראשי תיבות אמונה תמימות, אמונה תפלה, אויף דער וועלט קען א מענטש נישט האבן קיין קיום סיי ברוחניות און סיי בגשמיות נאר דורך אמונה און תפלה, אמונה און תמימות, ווען א מענטש לייגט אוועק דעם שכל און גלייבט מיט תמימות דעמאלטס קען ער אנגיין אין לעבן.

וועם דארף מען מקנא זיין?

עס איז געווען אין ברסלב א איד וואס ער פלעגט זאגן זייער אסאך, ער האט אסאך געדאווענט, נאכדעם האט ער געזאגט אסאך תחנונות מעמדות און תהלים וכו', דער רבי האט אים מוראדיג אויסגערימט, דער רבי האט געזאגט איך בין מקנא דעם מענטש אז ער קען אזוי אסאך זאגן (תוי מוהר"ן סימן תקכ). פארוואס? ווייל מען מוז ביי דעם האבן א מוראדיגן תמימות, גלייבן מיט אן אמת'ן אמונה אז דער באשעפער איז דא, און וואס איך דארף האבן בעט איך אים אן קיין שום חכמות, דערפאר צו פאלגן דעם רבינ'ס עצות דארף מען דער

עיקר א מורא'דיגן תמימות, און נאר דאן קען מען אַנקומען צום שליוות, ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות ה"ן סימן קנד): פארוואס איז ער געקומען צו זיין זאך? ווייל ער האט זיך געפירט אזוי ווי א פראסטאק, דאס הייסט ער האט גערעדט און גערעדט אסאך צום באשעפער ווי א פשוט'ער מענטש.

די גאנצע וועלט איז א פעלד...

פארוואס האט א מענטש נישט קיין התבודדות, ווייל ער לייגט צו חכמות, צום ביישפיל אז עס קומט אים אריין אן התעוררות צו רעדן צום באשעפער, טראכט ער אז ער דארף יעצט פארן אין פעלד מאכן התבודדות, דארטן זיך אויסרעדן אפאר שעה דאס הארץ פארן באשעפער, אבער וואס געשעהט? ביז ער פארט און ער קומט שוין אן אין פעלד, האט ער שוין לאנג פארלוירן דעם חשק און אפעטיט וואס ער האט געהאט, יעצט ווייסט ער שוין נישט וואס צו טון, דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט (לקוטי מוה"ר חלק ב' סימן קכד), אז אויף דעם פלאץ וואו עס כאפט דעם מענטש אן התעוררות, דארט זאל ער בלייבן שטיין און דארט זאל ער רעדן צום באשעפער, ווייל איינמאל ער וועט אוועקגיין פון דארט וועט די התעוררות אויף אוועקגיין. דער אמת פון הייליגן רבי'ן איז צו רעדן צום באשעפער וואו מען געפונט זיך נאר, אויב ווילסטו דוקא א פעלד, קענסטו זיך אויס'משל'ן ווי די גאנצע וועלט איז איין גרויסער פעלד איין גרויסער וואלד, און דו קענסט שוין אנהייבן רעדן צום באשעפער.

רעד צום באשעפער וואו דו ביסט

ווען דער הייליגער רבי האט זיך אריינגעצויגן אין שטאט ברסלב, האט ער געפרעגט איינעם, צו עס איז דא ערגעץ דא אין שטאט א גוט פלאץ פאר התבודדות? האט דער איד געזאגט: יא רבי, אינדרויסן פון

שטאט איז דא א בארג, אינמיטן דעם בארג איז דא א הייל, דארט איז זייער א גוטע פלאץ. קענסטו מיר ווייזן וואו דאס איז? זאגט ער: עס איז זייער ווייט פון דא! זאגט אים דער הייליגער רבי: וואו ווייט איז פון מויל ביז צום הארץ?! ווי איינער זאגט, מען קען שוין יעצט אנהייבן צו רעדן צום באשעפער, אינצווישן שפאצירט מען אויף אהין (עיין פעולת הצדיק אות שצד); אז א איד האט די ריכטיגע אמונה אין באשעפער, וועט ער רעדן צום באשעפער וואו ער איז נאר, מען קען זיך נישט פארשטעלן ווי חשוב עס איז אין הימל אפילו איין ווארט וואס מען רעדט צום באשעפער, יעדע איינציגסטע ווארט איז מוראדיג מוראדיג חשוב אין הימל, ווייל ווען מען רעדט צום באשעפער ציעט מען ארויף אויף זיך די הייליגע שכונה, דאס הייסט מען הייבט אן שפירן אז דער באשעפער איז דא מיט מיר, און וואס מען רעדט צום באשעפער אלץ מער שפירט מען דעם באשעפער.

פון דיין בלאטע רעד צום באשעפער

רעדן צום באשעפער האט נישט צוטון ווער מען איז און ווי אזוי מען קוקט אויס, אפילו א מענטש וואס איז רחמנא ליצלן דורך און דורך טמא, ער טראכט צו זיך "איך בין דאך אזוי ווייט פון באשעפער ווי אזוי קען איך רעדן צו אים?" דאך זאגט דער אייבערשטער: איך בין מיט דיר! ווי עס שטייט אין פסוק (ויקרא טו, טז): השוכן אתם בתוך טמאותם - דער אייבערשטער איז מיט אידן אפילו אין די טמאה (עיין שם ברש"י). אפילו אין די טמאה דארט איז אויף כפיכול דער באשעפער, ווי חז"ל זאגן (עיין שבת טז): פארן וואס האט זיך דער אייבערשטער אנטפלעקט צו משה רבנו אין א דארן בוים? צו ווייזן אז אפילו אין א טרוקענער דארן, וואס שטעכט נאר ווער עס כאפט עס אן, דארטן איז אויך דער באשעפער. דער אייבערשטער איז

איבעראל, יעדער איד קען צוריקומען צום אייבערשטן און רעדן צו אים, און דער אייבערשטער וועט זיך באווייזן צו אים, איין זאך דארף ער נאר האבן תמימות.

ג.

נאר מיט תמימות וועסטו מצליח זיין צו לערנען

צו לערנען תורה קען מען אויך נאר מצליח זיין דורך תמימות, אז א מענטש נעמט אן מיט תמימות דעם 'סדר דרך הלימוד' פון הייליגן רבי'ן וועט ער מורא'דיג מצליח זיין אין לעבן, ער וועט ווערן צוגעקלעבט צו די הייליגע תורה, נישט קיין חילוק ווער ער איז וואס ער איז און וואספארא קאפ ער האט, אז ער לערנט יעדן טאג חומש רש"י מיטן תרגום, וועט ער מיטן אייבערשטענ'ס הילף ביז פרייטאג ענדיגן מעביר סדרה זיין די גאנצע סדרה, אבער אז ער מאכט ליצנות פון דעם, אז דאס הייסט נישט געלערנט וכו', ביים סוף לאזט זיך אויס אז ער איז נישט מעביר סדרה, ער האט מיט זיין ליצנות קיינעם נישט אפגעטון נאר זיך אליין, קיינער אין די וועלט איז נישט אויסגעזארגט מיט זיין לעבן, מען זעט מענטשן מאכן ליי"ף אינשווענ"ס, אבער אויפן לעבן אליין איז נישטא קיין שום פארזיכערונג, קיינער ווייסט נישט ווילאנג ער וועט דא זיין, דערפאר ווען א איד לייגט זיך אראפ שלאפן דארף ער ליינען קריאת שמע און וויסן אז דאס איז זיין לעצטער קריאת שמע אין לעבן, דאן וועט ער דאס זאגן מיט א מורא'דיגע פונוה, אז דער אייבערשטער העלפט ער איז אויפגעשטאנען אינדערפרי וועט ער זאגן גאר אן אנדערער מודה אני, א פרייליכער מודה אני, פול מיט דאנק צום הייליגן באשעפער אז ער האט אים צוריקגעגעבן די נשמה, אז ער האט אים געשאנקן נאך א טאג אויף דער וועלט, דער זהר הקדוש זאגט (ויחי דף רכ ע"א): די

אמאליגע חסידים האבן זיך יעדן טאג באטראכט ווי היינט איז זייער לעצטער טאג. ווען א איד ווייסט אז היינט איז זיין לעצטער טאג, פירט ער זיך גאר אנדערש אויף, אפגערעדט אז ער האט שוין אן אנדער קוק אין לעבן, ער הייבט אן אביסל טראכטן אמת'דיג: וואס וועל איך ענטפערן ווען איך קום ארויף אויף יענער וועלט, און דער שומר הפתח וועט פֿרעגן (עיין תנא דבי אליהו רבה פרק א): וואו זענען די פסוקים וואס דו האסט געלערנט! די משניות וואס דו האסט גע'חזר'ט! און אזוי ווייטער... וואס וועל איך אים דעמאלטס ענטפערן?!

איך האב נישט קיין קאפ צו לערנען

דער אמת איז ווער וויל דען נישט לערנען משניות? ווער וויל דען נישט לערנען גמרא? יעדער איד וויל לערנען תורה, יעדער איד וויל שפירן דעם געשמאק פון קענען זיצן און לערנען גמרא מיט א חיות, דער עיקר פראבלעם איז אבער אז זייער אסאך מאל פארשטייט מען נישט וואס מען לערנט, די מציאות איז אז רוב מאל ארבעט נישט דער קאפ געהעריג, אוודאי מיט גוטע תירוצים, וויבאלד עס גייט קיינעם נישט גרינג אויף דער וועלט, יעדער מוטשעט זיך, דער מיט פֿרנסה, דער מיט קינדער, דער איז סתם אזוי פארזאגט, אבער וואס דער תירוץ זאל נאר נישט זיין איז דער קאפ אין פאקט נישטא, וואס דאס איז דער גרעסטער גורם אז מענטשן זאלן נישט לערנען און נישט האבן קיין געפיל צו לערנען, דערפאר קומט דער הייליגער רבי און געבט אונז א גרינגע וועג צו לערנען, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן עו), אז דו דארפסט נישט מער ווי זאגן די ווערטער פון די תורה. יעצט אז א מענטש האט שכל און ער פאלגט דעם רבי'ן, ער הייבט אן זאגן משניות אין א רייע ביז ער ענדיגט גאנץ משניות, קען ער אזוי ענדיגן צענדליגער מאל ששה סדרי משנה, ער קען מצליח

זיין צו דורכשפאצירן גאנץ ש"ס גמרא א שיינע פאר מאל, ער האט נישט וואס זאל אים אפשטעלן, ער זאגט די הייליגע תורה ווערטער מיט א חיות און א געשמאק ביז ער ענדיגט איינמאל, דאן הייבט ער אן נאכאמאל, אזוי ווייטער נאכאמאל און נאכאמאל אגאנץ לעבן.

זאג אפילו דו ווייסט נישט וואס דו זאגסט

באמת ווערט דער געדאנק שוין געברענגט אין חז"ל, די גמרא זאגט (עבודה זרה יט, ע"א): לעולם ליגריס איניש אף על גב דלא ידע מאי קאמר - א מענטש זאל אייביג זאגן תורה כאטש ער האט נישט קיין אנונג וואס ער זאגט. אויף דער זהר הקדוש זאגט (קדושים דף פ"ה ע"ב): אית מאן דלעי באורייתא ומגמגם בה בגמגומא דלא ידע וכו' - עס איז דא ווער עס פלאגט זיך צו לערנען, ער פארשטייט אבער נישט, ער שטאלפערט זיך און ער קען נישט געהעריג זאגן, דאך פון די ווערטער אליין וואס ער זאגט האט דער אייבערשטער א מורא דיגע שמחה, דער אייבערשטער פלאנצט דערפון איין שיינע ערבות ביימער וכו' (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עד). וואס איז טאקע דער אויפטו פון זאגן אויב מען פארשטייט גארנישט וואס מען לערנט? זענען מסביר די מפרשים אויף די גמרא (החיד"א בספרו פתח עינים; חידושי מהר"ל על אגרת חז"ל), אז די לעכטיגקייט פון די הייליגע תורה ווערטער איז א מורא דיגער סגולה צו הייליגן און רייניגן דעם מענטש, דאס אליין וועט אים ברענגען אז ער זאל ביים סוף פארשטיין.

אביסל חומש, משניות, גמרא יעדן טאג

אז א מענטש געוואוינט זיך צו, אפצוזאגן יעדן טאג א דף גמרא, זעט ער מיט די צייט אז ער האט נישט אזא שוואכן קאפ, דא דארט כאפט

ער אויף גענוג און נאך זאכן וואס ער פארשטייט, אבער אפילו אז מען זאל זאגן אז איינער פארשטייט טאקע גארנישט, דארף ער דאך פון דעם אליין מאכן א קלארן חשבון, אז איך וועל נישט עפענען יעדן טאג דעם חומש די משניות די גמרא און זאגן אביסל, וועל איך דאך בלייבן נאקעט פון אלעס, די צייט בלייבט נישט שטיין, עס גייט אנוועק א טאג נאך א טאג א נאכט נאך א נאכט, א וואך נאך א וואך א חודש נאך א חודש א יאר נאך א יאר, אז מען מאכט ליצנות פון דעם רבינס דרך הלימוד דערזעט מען זיך אן מקרא אן משנה אן גמרא, ווידער דער ווער עס האט יא אנגענומען דעם רבינס ווערטער מיטן גאנצן תמימות האט ער שוין וויפיל מאל מסיים געווען די אלע זאכן.

ש"ס הונדערט און איין מאל !

לעצטענס האב איך זייער מערר געווען אינגע בחורים זיי זאלן נעמען איין מסכתא און דאס איבער'חזרן הונדערט און איין מאל, דערנאך נאך א מסכתא, אזוי איין מסכתא נאכן אנדערן דאס פשוט זאגן און חזרן הונדערט און איין מאל, דער אויפטו דערפון איז אז דורכדעם געדענקן זיי ברוך השם אן א שיעור מאמרי חז"ל, און אז איינער טוט דאס מיט תמימות ווייסט איר וואס עס פאסירט? ביז אפאר יאר ענדיגט ער גאנץ ש"ס הונדערט און איין מאל !!! אז מען זאגט עס פאר מענטשן קוקט דאס זיי אויס ווי עפעס א וויץ צו לאכן, ווי קען דאס זיין? עס איז געווען אין ירושלים א גרויסער גאון רבי זעליג ראובן בענגיס זצ"ל בעל 'לפגות ראובן', אויף אים זאגט מען אז ער האט מסיים געווען במשך זיין לעבן הונדערט און איין מאל ש"ס, אבער אז א פשוטער בחור זאל זוכה זיין דערצו? יא! אז מען פאלגט דעם הייליגן רבי'ן מיט תמימות קען דאס אפילו א פשוטער בחור וואס מיינט עס ערנסט באווייזן.

דער גרויסער גאון זאגט ש"ס

דער גרויסער גאון רבי יוסף ענגל צוק"ל האט געזאגט (מובא בתולדותיו), אז פאר ער האט אנגעהויבן צו פארשטיין גמרא און מסביר זיין גמרא, ווער רעדט נאך פון מחדש זיין אין די גמרא, האט ער קודם דורכגעזאגט פערציג מאל ש"ס אן רש"י אן תוספות! צו דעם מוז מען אבער האבן א מורא דיגן תמימות, ווייל אז דו נוצט חכמה וועסטו האבן אזא פנים ווי אלע אנדערע וואס זעען אויך אויס פיינע אינגעלייט, ער קען אפילו גיין אנגעטון מיט אלע שמונה בגדים, אבער אינעווייניג איז דאס א ליידגע פלי, נישטא דארט קיין משניות, קיין גמרא, קיין מדרש, ניטאמאל די פרשה פון די וואך שנים מקרא ואחד תרגום איז דא דארט, אפגערעדט פון נאך אנדערע לימודים, אבער אז א איד איז זוכה און פאלגט דעם רבי'ן "עולמך תראה בתיך", זיין לעבן ווערט דאך זיס און געשמאק, ער פילט שוין יעצט דעם טעם פון עולם הבא, און אז איינער מאכט ליצנות פון דעם מעג ער זיך אפילו רופן א ברסלב'ער, איז ער נישט מער ווי א פשוט'ער לץ, און מען דארף אינגאנצן נישט ווערן איבערגענומען פון אים.

דער גוי וואס איז א עכטער ברסלב'ער

ווען איך בין די ערשטע מאל געפארן צוזאמען מיט נאך אנשי שלומינו אין די שטאט ברסלב, האב איך זיי געוויזן אויף אן ערל און געזאגט: דער ערל איז באמת א ברסלב'ער, ער איז נאך מער ברסלב פון אונז ווייל ער וואוינט דאך ממש אין ברסלב... ליידער קען מען זיין אין ברסלב און זיין פול מיט ליצנות, ווייל אויב ביסטו נישט מקיים דעם רבינ'ס ווערטער איז דאס שוין ליצנות, דערפאר דארף מען אויף דעם זייער אכטונג געבן, גוט געדענקן אז דעם רבינ'ס זאך מיט ליצנות גייט נישט צוזאמען, ווי חז"ל זאגן אויף (עין שיר השירים רבה

פּרשׂה א, פּסוק ג): ביז דו בעטסט עס זאל אַרײַנגײן אין דיר תּוֹרָה בעט עס זאל נישט אַרײַנגײן אין דיר ליצנות; א מענטש קען רחמנא ליצלן זייער מחליש דעת זיין א צווייטן, דערפאר דארף מען זיך פון ליצנים זייער אכטונג געבן.

ד.

אַמונָה מאַכט לעכטיג פאַרן מענטש

וה' הולך לפניהם וגו'. דער אייבערשטער האט געפירט די אידן בייטאג מיט א וואלקן זייל, זיי זאלן וויסן וואו צו גיין, און ביינאכט מיט א פייער זייל, עס זאל זיי לעכטיג מאכן און שיינען (שמות יג, כא). אז א איד איז זוכה צו אמונה לייכט אים שטענדיג, ער שפירט אז דער אייבערשטער גייט מיט אים, ווייל אפילו ווי טונקל און פונסטער עס זאל נאר נישט זיין, אבער וויבאלד ער דערהאלט זיך אינעם פונסטערניש, דארט איז ער זיך מחזק מיט די אמונה, אז עס איז דא א באשעפער, דעמאלטס שיינט אים אויף א געוואלדיגער לעכטיגקייט, ער הייבט אן שפירן ווי דער באשעפער נעמט אים ארום, דער באשעפער איז ביי אים מיט אים נעבן אים.

עס קען נישט זיין נאר ליכטיג

אבער שטענדיג קען דאך נישט לייכטן, ווי דער פסוק זאגט (בראשית א, ה): ויהי ערב ויהי בקר יום אחד; א טאג איז צאמגעשטעלט פון צוויי חלקים, קודם איז נאכט נאכדעם ווערט טאג, אזוי איז עס א גאנצער טאג, יעדן טאג איז קודם פינסטער און נאכדעם ליכטיג, דערנאך ווערט ווייטער פינסטער און נאכאמאל לעכטיג, אזוי גייט דער לעבן (עין שבת עו ע"ב; זהר תצוה קפד ע"א), ווייל א הנאה וואס מען האט א גאנצע

צייט אן אויפהער ווערט דאס אויס הנאה, עס פארלירט דעם טעם, "תענוג תמידי אינו תענוג" (עיין תולדות יעקב יוסף פרשת תזריע), ווען עס זאל זיין נאר לעכטיג וואלט א מענטש נישט אנערקענט די שיינקייט און חשיבות פון ליכטיגקייט, ווי דער זהר הקדוש זאגט (תזריע דף מז ע"ב), ווען נישט עס זאל זיין משוגעים און טפשים וואלט מען נישט אנערקענט די חשיבות און די מעלה פון די קלוגע, אבער אז איך זע א טפש וואס ער ווייסט נעבעך נישט פון זיין לעבן צו זאגן, דעמאלטס שטעלט זיך ארויס די שיינקייט פון איינער וואס ווייסט יא, ער קען יא, די זעלבע זאך ווען עס איז קודם פינסטער און נאכדעם ווערט לעכטיג, שפירט מען זייער גוט די אויפטו פון ליכטיגקייט, אז עס גייט אויף א מענטש דורך א שווערע ביטערע צרה, נאכדעם העלפט אים דער אייבערשטער ער גייט ארויס פון דעם, דעמאלטס אנערקענט ער די חסדים פון באשעפער, דעמאלטס ווייסט ער צו דאנקן דעם באשעפער.

ווענד זיך צום באשעפער יעדן טאג פריש

אבער דאס חזרט זיך שטענדיג איבער, א מענטש דארף שטענדיג צוקומען צו פרישע חסדים פון אייבערשטן, אזוי ארום ווענדט ער זיך נאכאמאל צום אייבערשטן און בעט אים וואס ער דארף, צום ביישפיל אז א מענטש האט געגעסן נעכטן, דאנקט ער טאקע דעם באשעפער, ער זאגט די נאך ברכה וואס מען דארף, בפרט אז ער האט געגעסן ברויט, בענטשט ער ברכת המזון וואס דאס איז א מצוה פון די תורה, מיט דעם דאנקט ער דעם באשעפער אז ער האט אים געגעבן צו עסן, אבער היינט איז א פרישער טאג, היינט דארף ער שוין ווייטער צו עסן, ער דארף שוין ווייטער א נס ער זאל האבן צו עסן, ער זאל קענען שפייזן זיך און די משפחה, דאס מאכט אז ער זאל יעדע מאל פריש קומען צום באשעפער און אים בעטן, דעריבער ביי

די מן האט דער אייבערשטער אויך געמאכט אז עס זאל פאלן נאר פאר איין טאג, יעדן טאג האט מען געדארפט פריש ארויסגיין קלויבן די מן, פארוואס טאקע האט דער באשעפער נישט געגעבן איינמאל פארן גאנצן יאר? ערקלערט דאס דער מדרש (עיין מכלילתא דרשב"י בשלח טו, ד) מיט א משל, א מלך האט זיך בארעכנט און געגעבן זיין זון א גרויסע סומע געלט, גענוג אויף וואס ער דארף פאר א גאנץ יאר, אזוי דארף ער נישט יעדן טאג קומען פארדרייען דעם קאפ פאר זיין געלט, וואס איז אבער געשעהן? פלוצלינג קען שוין דער זון מער נישט דעם טאטן, מען זעט אים נישט פאר די אויגן, איינמאל א יאר [פאטער"ס דע"ן ווען ער דארף זיין געלט קומט ער צום טאטן, האט דער טאטע באשלאסן, איך וועל אים געבן נאר פאר איין טאג, אזוי וועט ער יעדן טאג מוזן קומען זיך באווייזן דאס פנים; די זעלבע איז געווען ביי די מן, דער באשעפער האט געוואלט מען זאל יעדן טאג ארויסקוקן צו אים, מען זאל יעדן טאג מתפלל זיין פאר עסן, ווי מיר געפונען טאקע אז ווען די אידן האבן געזען אז שבת איז נישט געפאלן קיין מן, זענען זיי געווארן דערשראקן אז אפשר גייט מער נישט פאלן דער מן, משה רבינו האט זיי געדארפט בארואיגן, אז נאר שבת פאלט נישט, מען דארף עסן די מן פון נעכטן, אבער מארגן וועט מיטן אייבערשטענס הילף ווייטער פאלן (עיין רש"י שמות טו, כה). ביים באשעפער איז דער עיקר תפלה, אז א מענטש זאל זיך שטענדיג ווענדן צו אים, און אים בעטן יעדע זאך וואס ער דארף, דאס זעען מיר אויך ביי די וואלקן וואס האט ארומגענומען די אידן, ביינאכט האט טאקע געלאכטן דער פייער זויל, אבער וויבאלד עס קען דאך נישט שטענדיג לייכטן, איז אוועק געגאנגען דער פייער זויל, יעצט איז שוין דא דער וואלקן זויל, אבער דערנאך האט זיי ווייטער אויפגעשיינט, אזוי גייט דער לעבן פון א מענטש כדי ער זאל שטענדיג צוריק קומען צום באשעפער און אים בעטן יעדע זאך.

ה.

עס קומט צוריק מיינע אלטע נסיונות

נאך אפאר טעג גיין אין מדבר, פלוצלינג זאגט דער אייבערשטער פאר משה רבינו ער זאל הייסן די אידן צוריקגיין צו די זייט פון מצרים, אזוי וועט פרעה זאגן אז די אידן בלאנדשן און ווייסן נישט וואו צו גיין, וועט ער פון פריש נאכיאגן די אידן וכו' (שמות יד, ב-ג). וואס זעען מיר דא, אז ענדליך ווען די אידן לויפן שוין ארויס פון מצרים, הייסט זיי דער אייבערשטער צוריקגיין, זאגט דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות, ברכת הפרות הלכה ה, אות ו), דאס לערנט אונז, אז אזוי גייט עס ווען איינער וויל תשובה טון און זיין אן ערליכער איד, קודם לויפט ער טאקע ארויס פון די טומאה מיט א מוראדיגן ברען, אבער נאכדעם געבט זיך אים פלוצלינג א לעש אויס דער גאנצער ברען, עס הייבט אים אן גיין פונקט פארקערט, ער פאלט צוריק ער האט ווייטער אלע נסיונות פונקט ווי פריער, פון דעם באקומט ער א מוראדיגער חלישות הדעת, אבער דער אמת איז אז א מענטש דארף זיך שטענדיג דערהאלטן, גארנישט טאר אים נישט צעברעכן, ווי מיר זעען דא ביי יציאת מצרים, אז די אידן האבן געפאלגט משה רבינו און זענען צוריקגעגאנגען, כאטשיג עס איז זיי געווען זייער אינטערעסאנט, אבער אז משה רבינו האט אזוי געהייסן האבן זיי אזוי געטון, פון דעם זעט מען די טייערקייט פון אידן (רש"י שם, פסוק ד).

ו.

איך וויל הערן דיין זיסער קול

פלוצלינג באמערקן זיי אז די מצריים לויפן זיי נאך, האבן זיי אנגעהויבן שרייען צום אייבערשטן, ווי תז"ל זאגן (שמות רבה פרשה כא, ה)

"ופרעה הקריב", פרעה האט זיי נאנט געברענגט צום באשעפער, נאר דורכדעם וואס פרעה האט זיי נאכגעיאגט זענען זיי אנטלאפן צום באשעפער, פון דעם לערנען מיר א מורא'דיגע זאך, אז אמאל גייט דורך אויף א מענטש א גרויסע צרה בייז ער שפירט אז עס איז עק וועלט, אבער אין אמת'ען קומט די גאנצע צרה נאר ווייל דער אייבערשטער וויל ער זאל מתפלל זיין צו אים, דער אייבערשטער וויל הערן זיין קול, זען ווי ער קומט צוריק צו אים, ווי דער מדרש (שם; רעין תנחומא שופטים יג) טייטשט אויס דעם פסוק (שיר השירים ב, יד): יונתי בחגי הסלע וגו', הראיני את מראיך השמיעני את קולך - דער אייבערשטער בעט פון א איד, לאז מיך זען דיין געשטאלט, לאז מיך הערן דיין קול; פי קולך ערב ומראיך נאנה - ווייל דיין קול איז זיס און אנגענעם, און דיין געשטאלט איז שיין. בשעת די אידן זענען ארויס פון מצרים זענען זיי געווארן צוגעגליכן צו א טויב, וואס וויל זיך ראטעווען פון דעם ווילדן ראב-פויגל 'נץ' וואס לאקערט איר צו פארציקן, דעריבער וויל זי אריינגיין צווישן די שמאלע שפאלטענס פונעם פעלזן שטיין, אבער פלוצלינג קומט ארויס פון דארט א שלאנג, יעצט איז זי אין א פארלעגנהייט, אריינגיין קען זי נישט צוליב דעם שלאנג, אינדרויסן וויל דער ווילדער פויגל איר נאר כאפן, אויף די פארצווייפלטע מינוט איז געזאגט געווארן דער פסוק וואס דער אייבערשטער זאגט 'הראיני את מראיך' וכו', לאז מיך זען ווי שיין דו דערהאלסט זיך, לאז מיך הערן דיין זיס קול ווי דו בעטסט מיר; די זעלבע זאך זענען די אידן געווען ארומגענומען פון אלע זייטן, פארנט האט געשטורעמט דער ים, פון אונטן האט זיי דער פיינט געיאגט, ביי די זייטן די פארציקענדע חיות פון מדבר, דעמאלטס האבן זיי אויפגעהויבן זייער אויגן צום טאטן אין הימל און געשריגן צום באשעפער, אזוי האבן זיי געהאט א ישועה.

פארליר זיך נישט אין די שווערסטע צייטן

א מענטש דארף וויסן, אז אפילו אין די שווערסטע ביטערסטע מצבים וואס עס גייט אים דורך אין לעבן טאר ער זיך נישט פארלירן, קיינער פון אונז איז נישט ריין פון פראבלעמען און צרות, דער אייבערשטער זאל אונז אונדאי אפהיטן מיר זאלן נישט קומען צו קיין נסיונות, אבער ליידער איז דא מענטשן וואס האבן נסיונות, אין פאקט האט יעדער מענטש נסיונות, ווי חז"ל זאגן (פסחים ק"ח ע"א): דער אייבערשטער פראבירט אויס יעדן מענטש אויף זיין וועג, דעם עושר מיט זיין קו, דעם ארימאן מיט זיין ציגעלע, דעם יתום מיט זיין איי, און אן אלמנה מיט איר הינדל; דאס הייסט אז יעדן מענטש פראבירט מען אויס אויף זיין אופן, צו זען ווי אזוי ער וועט זיך דערהאלטן.

די עשירות ארויסגערינגען פון אונטער די האנט

די וועלט זאגט א ווערטל, אז אן אלטע אידענע האט אמאל געהאט אן איי, האט זי געמאכט א חשבון מיט אירע קינדער און אייניקלעך ווי אזוי זי וועט פון דעם איינעם איי נאך ווערן זייער רייך, און זי וועט זיי שטיצן מיט אסאך געלט וכו', ווי אזוי? מען וועט לייגן די איי ביי א הינדל פון א שכן צו אנווארעמען, וועט פון דעם ארויסקומען אן אפרוח, דער אפרוח וועט גרויס ווערן וועט שוין זיין א האן מיט א הינדל, עס וועט לייגן נאך אייער, פון די אלע אייער וועט זיין נאך אפרוחים, ביז מיר וועלן האבן אגאנצע טשערדע פון הונדערטער טויזענטער הינער, מען וועט דאס פארקויפן וועט מען קויפן פון דעם ציגן, פון די ציגן וועט מען נאכדעם קויפן קיען, פון די קיען וועט מען מאכן קעז מיט פוטער און אזוי ווייטער, וועלן מיר פון דעם האבן א ריזיגע עשירות, אזוי מאכנדיג די אלע שיינע חשבונות איז פלוצלינג דער איי ארויסגעפאלן פון די האנט און עס

האט זיך צעבראכן, יעצט איז די גאנצע עשירות ארויסגערינען פון אונטער די האנט...

די עשירות וואס בלייבט

עס קוקט אויס ווי א שיינע ווערטל, אבער ליידער קומט דאס פאר ביי יעדע מענטש, יעדער מיט זיין דמיון, א מענטש דרייט זיך ארום מיט גאנצע פלענער וואספארא גרויסע ביזנעס אדער פאבריקן ער וועט נאך האבן, ווי רייך ער וועט נאך זיין, ווי אזוי ער וועט נאך אויפבויען ישיבות כוללים וכו' וכו', אזוי חלומ'ט ער זיך שיינע חלומות מיט דמיונות, אבער דאס הרגעט אים אפ די לעבן, ווייל דערנוויל איז אים דער היינטיגער טאג אנוועקגעפלויגן מיט גארנישט, אז ער כאפט ווען ארויס עפעס גוטע זאכן אין דעם טאג, אז ער גייט ווען אין בית המדרש אריין דאווענען שחרית מנחה מעריב, וואלט ער כאטש עפעס פארדינט, ווי דער מדרש זאגט (ילקוט בלק רמז תשעא): פונקט ווי א מענטש וואס איז טמא און ער גייט אריין זיך טובל'ן אין טייך גייט ער ארויס טהור, אזוי אויך א מענטש וואס איז פול מיט זינד רחמנא ליצלן, אז ער גייט אין בית המדרש אריין, גייט ער ארויס פול מיט מצות. ווייל אפילו א מענטש וואס ווייסט ביי זיך אז ער איז גארנישט מיט נישט, דאך וויבאלד ער גייט אריין אין בית המדרש גייט ער ארויס מיט א מוראדיגע עשירות, ווי נישט האט ער געענטפערט אמן, אמן יהא שמיה רבא, קדושה, ברכו וכו', וואס דאס איז זייער א גרויסער רייכטום.

גיי אריין אין בית המדרש דאווענען

אבער צו דעם מוז מען אויך האבן תמימות, ווייל פארוואס גייט נישט א מענטש אין בית המדרש? ווייל ער טראכט ביי זיך: וואס וועט שוין

זיין אז איך וועל זאגן אָמין? אָדער אז איך וועל זאָגן א קדושה, וואס וועט שוין זיין? אָבער דאס איז שוין ליצנות, ווייל נאר דאס וועט דיר בלייבן, נאר דאס וועסטו מיטנעמען.

קוק נישט אויף מענטשן

עס האט דערציילט הרב החסיד רבי מענדל פוטערפאס זכרונו לברכה, אז ווען ער איז געווען פארשיקט אין סיביר, איז זיין זאך געווען צו באערדיגן נפטרם, וויבאלד מענטשן זענען דאך נעבעך דארט פארפרוירן געווארן איינס נאכן אנדערן, איז דאס געווען אן ארבעט, איז געווען די שטייגער אז אין די צייט וואס ער האט צוגעגרייט די גריבער זענען די נפטרם געליגן דארט אין דער זייט, פלעגט ער שטענדיג זאגן, איין זאך האב איך דעמאלטס באמערקט, אז א נפטר קוקט נאר אויף ארויף, ער קוקט שוין נישט אויף דעם אָדער אויף יענעם, ער קוקט נאר אויף ארויף; דאס דארף א מענטש גוט וויסן אפילו ווען ער לעבט נאך, קוק נישט אויף קיין אנדערן, קוק ענדערש ארויף צום באשעפער נישט אויף קיין אנדערן, פונקט ווי א נפטר וואס קען זיך שוין נישט דרייען רעכטס און לינקס קוקן ווער עס ליגט דא און ווער דא, אזוי דארף א איד, אפילו ווען ער לעבט נאך, שטענדיג קוקן נאר צום באשעפער.

גיי ארויס פון דמיונות

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כה): א מענטש דארף ארויסגיין פון דמיון און קומען צום שכל. יעדער מענטש האט זיך זיינע דמיונות און פלענער אין לעבן, אָבער געווענליך איז עס נישט נאר אז עס פליט דורך עפעס א דמיון עפעס א פלאן, נאר דער דמיון הייבט אן אזוי שטארק צו ארבעטן אויף אים, אז ער פארגעסט אינגאנצן פונעם אמת'ען מציאות, ער פארגעסט אינגאנצן אז עס איז

דא א באשעפער אויף דער וועלט, וואס דאס איז דער גרעסטער דמיון, אפגערעדט אז פון די אלע דמיונות און פלענער לאזט זיך געווענליך אויס מיט גארנישט, אלעס ווערט אינגאנצן אנדערש פון וואס ער האט געטראכט, אבער אז א איד נוצט דעם שכל און ער געוואוינט זיך צו צו רעדן צום באשעפער, פארלאזט אים נישט דער באשעפער, ער קומט אן צו אלע גוטע זאכן, און דער באשעפער היט אים אפ מיט ניסים ונפלאות.

דיין עצה איז נאר אנטלויפן צום באשעפער

דאס זעען מיר יעצט ווען די מצריים האבן נאכגעיאגט די אידן, עס איז געווארן אן איבערקערעניש צווישן די אידן, א טייל האבן געוואלט צוריקגיין קיין מצרים, א טייל האבן געוואלט מלחמה האלטן, יעדער איז געקומען מיט אן אנדערע עצה מיט אן אנדערן פלאן, משה רבינו האט אבער געזאגט: לאזט אפ אלע פלענער מיט אלע עצות, איין עצה איז דא - אמונה! התיצבו וראו את ישועת ה' וגו' - שטייט און קוקט ארויס צו די ישועה וואס דער אייבערשטער וועט ענק היינט טון. ווען א מענטש זעט אז פון אלע זייטן וויל מען אים נאר דערטרענקן, איז די עצה נאר צו אנטלויפן צום באשעפער, דאס איז דער סוד און דער שליסל וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן, אז א מענטש זאל זיך מורא'דיג דערהאלטן און אנטלויפן נאר צום באשעפער.

.ז

אז דער באשעפער הייסט גייט מען

יעצט האט דער באשעפער געהייסן די אידן זאלן פארן ווייטער צום ים, משה רבינו גייט שפאלטן דעם ים, מען איז אנגעקומען צום ים

זעט מען ווי דער ים שטייט און בוזשעוועט, וואס טוט מען יעצט?
 זאגן חז"ל (סוטה לז, ע"א), נחשון בן עמינדב האט אריינגעטאנצן און
 באוויזן אלעמען אז אויב דער באשעפער הייסט גיין אין ים דארף מען
 האבן אמונה און גיין, ווען דער וואסער איז שוין אנגעקומען ביז די
 נאז האט זיך עס געשפאלטן.

שטענדיג גיין פאראויס

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קצח): ווען א איד שרייט
 צום באשעפער, זאגט מען פון הימל ער זאל פארן, ווי דער פסוק
 זאגט (שמות יד, טו): מה תצעק אלי - פארנוואס שרייסטו צו מיר? דבר אל
 בני ישראל ויסעו - זאג די אידן זאלן פארן. א מענטש דארף שטענדיג
 זען צו גיין פאראויס, עס איז נישטא קיין נעכטן קיין איידער נעכטן,
 קיינמאל נישט צוריק קוקן און איבערטראכטן אז איך האט דאס
 געטון איך האב יענץ געטון, נאר שטענדיג זיך רוקן פאראויס און
 אנהייבן פון ניי מיט א פרישקייט, די תורה הקדושה הייבט זיך אן
 מיט די ווארט בראשית, וואס אין די ווארט ליגט די גאנצע תורה (עיין
 ספר אגרא דכלה בראשית; וגם כל התקוני זהר מיוסד על צופי תיבת בראשית), דאס לערנט
 אונז מיר זאלן שטענדיג מאכן א נייע התחלה און א בראשית,
 שטענדיג אנהייבן פון ניי, אויך דער אות ב' די ערשטע אות פון די
 תורה ווייזט אונז דאס, ב' איז פארמאכט פון אלע דריי זייטן, נאר פון
 פארנט איז דאס אפן, א מענטש טאר נישט קוקן נישט אויף אויבן און
 נישט אויף אונטן (עיין חגיגה יא, ע"ב), נישט אויף צוריק, ער דארף נאר
 קוקן פאראויס, נישט קיין חילוק וואס איז געווען, נישט קיין חילוק
 וואס וועט זיין, דער עיקר וואס מען קען יעצט טון, דאן האט מען די
 גרעסטע הצלחה.

ווען וועל איך שוין טרעפן מיין שידוך?

חז"ל זאגן אז צוויי זאכן קומט אן פאר א מענטש אזוי שווער ווי קריעת ים סוף, א שידוך און פרנסה (סוטה ב, ע"א; פסחים קיח, ע"א). פארנוואס עפעס פונקט די צוויי זאכן? נאר עס איז נישטא נאך עפעס וואס זאלן אזוי צעברעכן א מענטש ווי די צוויי זאכן, ערשטענס א בחור איז דאך די ערגסטע זאך, שטענדיג טראכט ער ביי זיך, צו וועל איך נאך אמאל חתונה האבן? ווי אזוי וועל איך קענען חתונה האבן? ווער וועט מיך אפילו וועלן? מען צעברעכט אים גוט גוט, ווער רעדט נאך אז אלע חברים האבן שוין געטראפן זייער באשערטע, קוקט עס אים אויס אז אים וועט דאס שוין נישט גיין רחמנא ליצלן, און ער וועט נעבעך זייער צעבראכן דערפון, א בחור אדער א מיידל וואס ווארטן אויף א שידוך איז פאר זיי זייער שווער, די הארץ ווערט זיי זייער פארקרומט פון פול צער, אויף פאר די עלטערן די טאטע און מאמע איז דאס זייער שווער, זיי עסן זיך אויף פון צער: ווען וועל איך חתונה מאכן מיין טאכטער? ווען וועל איך חתונה מאכן מיין זון? איך טרעף נישט קיין שידוכים פאר זיי, קיין איין שדכן מאכט זיך נישט וויסענדיג!

איך דארף באצאלן...

פרנסה איז אויך אזאך וואס הרגעט אפ דעם מענטש, א מענטש וואס האט נישט צו דעקן זיינע געצווינגענע געברויכן איז אים זייער זייער ביטער, מעגסט אים צוזאגן אלע שיינע הבטחות, למעשה דארף ער באצאלן דירה געלט, ער דארף באצאלן דעם גראסערי, דעם בוטשער, שכר לימוד וכו', ער טראכט ביי זיך, וואס האב איך פון אלע הבטחות און צוזאגן, איך דארף דאך דאס יעצט האבן.

אז מען טאנצט אריין קומט די ישועה

לאמיר זיך אבער איין מינוט געבן א שטעל אפ און קוקן וואס איז געווען ביי קריעת ים סוף? ווי אזוי האט מען זיך דארט אן עצה געגעבן? ווי אזוי איז דארט געשען דער גרויסער נס אז מען איז געהאלפן געווארן פון די צרה? זעען מיר דארט, אז ווען דער אייבערשטער האט געהייסן משה רבינו זאגן פאר די אידן צו גיין פאראויס, האבן זיי גלייך געפאלגט זיי זענען געגאנגען פאראויס ביז אין ים אריין, זיי האבן נישט געקוקט און נישט געטראכט וואס וועט זיין ווייטער, אזוי איז געשען דער גרויסער נס אז דער ים האט זיך געשפאלטן, זאגט דער הייליגער רבי נתן (לקוטי הלכות, ראש חודש ו', אות יז) שידוכים און פרנסה איז די זעלבע זאך ווי קריעת ים סוף, דאס הייסט אז אויב מען טאנצט אריין, מען פרעגט נישט קיין קשיות, דעמאלטס העלפט דער אייבערשטער און די ישועה קומט צו גיין, וועגן דעם האבן חז"ל צוגעשטעלט די צוויי זאכן צו קריעת ים סוף.

עס מאנגלט נישט קיין שידוכים נאר שכל

שטעלט זיך א פראגע: וואס הייסט אריינטאנצן, אז עס איז נישטא קיין שידוכים? אז עס איז נישטא קיין פרנסה? נאר אז מען זאל קוקן מיט אביסל מער אן אמת'ען בליק, איז דער פאקטישער בילד היפש אביסל אנדערש פון ווי אזוי דער ניגון לויפט ביים ציבור, אנגעהויבן ביי שידוכים, איז דען נישטא קיין שידוכים? אפן גערעדט פעלט דען בחורים? פעלט דען מיידלעך? ברוך השם עס איז דא אן איבערפלוס פון ביידע אין די שידוכים יארגאנג, דער גרעסטער טייל זענען שוין ליידער פון לאנג אין שידוכים יארן, ברוך השם עס מאנגלט נישט קיין שידוכים, נאר וואס דען איז דער אפהאלט? ליידער איז דער מענטש אליין דער אפהאלט! א מענטש מאלנט זיך אויס אין זיין קאפ א

געוויסער סארט שידוך וואס ער 'דארף' האבן, א געוויסער סארט נאמען וואס ער 'מוז' האבן פאר א שידוך, נו יעצט וועט ער קענען ווארטן... אבער אז ער וועט אריין נעמען אין קאפ איין זאך: איך דארף ראטעווען מיין זון! איך דארף ראטעווען מיין טאכטער! דאן וועט דער אייבערשטער העלפן עס וועט זיך שנעל צוטראעפן עפעס א פיינער שידוך, מען וועט קענען שעפן פול נחת פון די קינדער מיטן אייבערשטענס הילף, חז"ל זאגן (פסחים ק"ג ע"א): בתוך בגרה - אז דיין טאכטער איז גרויס געווארן, שחרר עבדך ותן לה - באפריי דיין קנעכט פון דינסט, געב אים פאר דיין טאכטער פאר א מאן. חז"ל זאגן נישט מען זאל זיך וועלן א נאמען, זיך וועלן א משפחה, די בליק פון די הייליגע חז"ל איז, אז איינמאל עס קומט די צייט די טאכטער איז אויפגעוואקסן, מוז מען איר חתונה מאכן, אז נישט איז זייער ביטער און דו וועסט איר ווארשיינליך פארלירן, אפגעראדט אז א זון דארף מען חתונה מאכן וואס שנעלער.

דער ווילדער בחור איז געווארן א מענטש

עס איז אמאל געקומען א איד צום הייליגן רבי נתן זכרוננו לברכה, ער האט זיך באקלאגט אז ער קען מער נישט אויסהאלטן פון זיין בחור'ל, ער מאכט פסדר שאדניס פאר מענטשן, דא ברעכט ער פענסטערס, דא בינדט ער צו וויידלעך פון צוויי ציגן אדער קיען, און ווען דער גייט אהער און דער אהין רייסט זיך עס אפ און עס ווערט טרפה, בקיצור ער מאכט געפערליכע חרבנות, מענטשן קומען אלץ צו לויפן איך זאל זיי באצאלן אויף וואס ער האט אנגעמאכט, איך קען עס שוין נישט אויסהאלטן, האט אים דער הייליגער רבי נתן געזאגט: דו זאלסט אים נעמען און חתונה מאכן, וועסטו זען אז דו וועסט האבן אן אנדער קינד! ער האט טאקע געפאלגט און אלעס האט זיך געטוישט, איינמאל אז ער האט חתונה געהאט איז ער שוין

געווארן פארנומען מיט זיך, דא האט ער געדארפט ברענגן פרנסה, דא האט מען שוין געווארט אויף א שמחה, דא האט מען שוין א קינד אויף, בקיצור ער האט שוין נישט אינזינען געהאט צו מאכן קיין שאדנ'ס; דאס איז געזאגט געווארן איבער שידוכים.

עס מאנגלט נישט קיין פרנסות נאר שכל

די זעלבע זאך איז מיט פרנסה, איז דען נישטא קיין פרנסה? ברוך השם עס איז דא גענוג און נאך פרנסה! נאר וואס דען? אויף יעדע ארבעט פארשלאג טרעפט ער אן אנדערן תירוץ פארן וואס עס איז נישט גוט פאר אים, דא פאסט אים נישט דאס, דא פאסט אים נישט יענן, נו אז עס פאסט דיר נישט דאס, עס פאסט דיר נישט יענן, אוודאי האסטו נישט פרנסה, דער הייליגער רבי האט אונז אנדערש אויסגעלערנט, פארציילנדיג א מעשה פון א בעל בטחון, וואס יעדע זאך וואס עס איז אים אונטערקומען האט ער געטון, ער האט נאר פארלאנגט מען זאל אים באצאלן גלייך אויפן ארבעט יענעם טאג, היינט האט איינער געזוכט ווער עס זאל אים איבערפארן די הויז איז ער געווארן א פארבער [פעניטער], מארגן האט איינער געזוכט ווער עס זאל אים פאררעכטן א צוים איז ער געווארן א הענדימאן, דעם אנדערן טאג האט ער גערייניגט א שטאל, אזוי האט ער יעדן טאג געהאט אן אנדערן ארבעט און אן אנדערן ביזנעס, איינמאל אז ער האט שוין געהאט גענוג פארן טאג, איז ער זיך געגאנגען איינקויפן עסן און טרונקן, און די סעודה איז געווען א סעודה, אזוי איז ער געווען מלא שמחה אן א טראפ דאגות, ער האט געלעבט א חיים טובים, א געשמאקע זיסע לעבן (עיין באריכות בהמעשה מבטחון).

נעם וואספארא ארבעט דו טרעפסט

חז"ל זאגן (פסחים קיג, ע"א): פשוט נבילתא בשוקא - דו זאלסט ענדערש אפשנידן א נבלה אינמיטן גאס כדי צו ברענגען פרנסה, ואל תאמר כהנא רבא אנא - און דו זאלסט נישט זאגן אז איך בין א כהן גדול, עס פאסט מיר נישט. איר ווייסט וואס הייסט אפשנידן א געפגרטן פערד אדער קו, וואספארא שלעכטן גערוד עס קומט ארויס פון דעם? דאס איז די ביליגסטע ארבעט וואס קען נאר זיין, אבער וויבאלד די הויט דערפון קען מען פארקויפן פאר טייער געלט, זאגן חז"ל מען זאל דאס טון אפילו אינמיטן גאס וואו אלע קוקן, און נישט זאגן אז פאר אזא חשוב'ער מענטש א כהן גדול פאסט דאס נישט דאס צוטון, פאר פרנסה דארף א מענטש נעמען אלעס וואס עס לאזט זיך.

מיט בטחון וועסטו גרינג טרעפן א שידוך און פרנסה

דעריבער איז די צוויי זאכן פרנסה און זיווגים גלייך צו קריעת ים סוף, צו ווייזן אז אויב מען נוצט ביי דעם די שטארקייט און בטחון אזוי ווי ביי קריעת ים סוף, מען טאנצט אריין אין דעם אן קיין קשיות, דעמאלטס העלפט דער אייבערשטער מען איז מורא'דיג מצליח, מען זעט אפן דעם אייבערשטן, און דאן קען מען זינגען שירה פאר די מורא'דיגע ניסים ונפלאות וואס מען זעט, ווי עס שטייט ביי קריעת ים סוף (ירושלמי סוטה פרק ה, הלכה ד), אז אפילו קליינע זייגעדיגע קינדער האבן געזאגט: זה קלי ואנוהו - אט דא איז דער באשעפער! אפילו א שפחה האט געזען אויפן ים, מער וואס דער גרעסטער נביא יחזקאל - וואס האט אנטפלעקט די גאנצע מרכבה עליונה - האט געזען (מכילתא בשלח).

א גרויסע ירושה אן קיין שלעגער

דער גרויסער צדיק רבי מאטל סלאנימער זכותו יגן עלינו פלעגט שטענדיג זאגן, נאכדעם וואס די אידן האבן אזויפיל געליטן אין מצרים, יעצט ווען זיי זענען שוין ענדליך ארויסגעגאנגען, האט זיי דער אייבערשטער באוויזן ווי אזוי די אלע מצריים פגורן, און ווערן דערטרענקט מיט א רעכטיגע טבילה, מען האט אלע מתים גע'טובל'ט אין ים, נאכדעם האבן זיי זייער גאנצע ירושה איבערגעלאזט פאר די אידישע קינדער, אבער מען האט זיך גארנישט געדארפט שלאגן איבער די ירושה, ווי עס גייט געווענליך ווען דער אייבערשטער זאל אפהיטן אז איינער גייט אוועק שלאגן זיך די קינדער איבער די ירושה, אבער דארטן איז געווען אזויפיל צונעמען אז וויפיל מען האט נאר גענומען איז נאך אלץ געבליבן נאך (עין שיר השירים ובה פרשה א, פסוק יא), ביז משה רבנו האט זיי שוין געדארפט טרייבן צו גיין ווייטער (שמות טו, כב וברש"י).

ח.

מן היינט צוטאגס

עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן א, סעיף ה), אז עס איז א געוואלדיגע סגולה צו זאגן פֿרשת המן יעדן טאג, צו ווייזן אז פֿרנסה קומט נאר פון באשעפער (עין בטורי זהב שם), פֿרנסה איז אזאך וואס ברענגט דעם מענטש צו מורא'דיגע כפירות, עס פאלט אים אריין קשיות אויפן באשעפער, הייבן יעדער האט יא און איך נישט? דער אמת איז אבער אז דאס איז סתם איינגעדענישן, דו האסט אויך פֿרנסה גענוי אזוי ווי יעדער, דער אייבערשטער געבט יעדן מענטש צו עסן יעדן טאג וויפיל ער דארף, פונקט אזוי ווי די אידן האבן געהאט אין מדבר דעם מן, אזוי קען היינט אויך יעדער האבן מן, אז א

מענטש נעמט אין זיך אריין אז פֿרנסה קומט נאר פון באשעפער, און אפילו די אַרבעט וואס איך האב איז אויך נאר פון באשעפער, דעמאלטס איז ביי אים זיין פֿרנסה און זיין עסן ווי מן (לקוטי הַלכות, נטילת ידים שחרית, הלכה ב).

מען מוז צוקומען צום באשעפער

פֿאַרקערט חלילה אז א מענטש מיינט אז אלעס וואס ער פֿאַרמאָגט איז אַדאַנק זיין געלונגענע אַרבעט, זיין גאלדענעם קאפ און גאלדענע הענט דאן איז זייער ביטער, דאס איז רחמנא ליצלן עבודה זרה, אויף דעם וויינט דער אייבערשטער (סנהדרין מו, ע"א): קלני מראשי קלני מזרועי; דו מאכסט פון מיר חוזק ווען דו זאגסט אז דו האסט א גאלדענעם קאפ מיט גאלדענע הענט, ווייל אלעס איז דאך נאר פון מיר אליין. וועגן דעם לייגט מען תפלין אויף די הענט און אויפן קאפ, וואס אין די תפלין שטייט: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. צו ווייזן אז דינע הענט מוזן אַנקומען צום באשעפער, דיין קאפ מוז אַנקומען צום באשעפער, אזוי אויך נאכדעם ווען א מענטש האט שוין אַ הויז, לייגט ער אַ מזוזה ביים טיר, אין די מזוזה שטייט: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד! אין די הויז דאַרף מען אויך צוקומען צום באשעפער, חלילה וחס אויב א מענטש רעדט זיך איין אז ער האט שוין אַזאַ שיינע הויז און ער פֿאַרגעסט פון באשעפער, פֿלוצלינג רחמנא ליצלן מיט איין טעות גייט דאס ארויף אין פֿלאַמען, און אז די מצילי אש קומט נישט, רחמנא ליצלן גייט ער מיט מיטן פייער צוזאַמען, ווייל אפילו אז מען האט שוין אַ שיינע הויז לייגט מען אַ מזוזה, צו וויסן אז אין די הויז מוז מען אויך האבן דעם באשעפער, א מענטש מוז שטענדיג לעבן מיטן באשעפער.

ט.

ווייזן קען איך נאך, קוק ארויף צום באשעפער

אין די פרשה שטייט אויך די מלחמה מיט עמלק, וואס איז דער גאנצער כח פון עמלק? אריינצוברענגען ספקות אין א מענטש, היש הוי"ה בקרבנו אם אין? - איז דער באשעפער טאקע מיט מיר אדער נישט (שמות יז, ז). עמלק באטרעפט וויפיל ספק, ער זוכט נאר ווי ער קען אפקילן א מענטש, ווי עס שטייט (דברים כה, יח): אשר קרה. עמלק קילט אפ דעם מענטש מיט ספקות אין די אמונה, ספקות אינעם צדיק, ווער זאגט דיר אז עס איז טאקע אזוי ווי דער צדיק זאגט? דא קומט אריין די אלע מחלקת וואס איז דא פונדרויסן אויפן הייליגן רבי'ן, ווי אויך אפילו אין ברסלב די מחלקת וואס איז דא אויף די אמת'ע ברסלב'ער חסידים, דאס איז אלעס די ארבעט פון עמלק, וואס ער האט איין ציל אפצוקילן דעם מענטש און אים צעברעכן, דערפאר איז דאס אזא שווערע מלחמה, אזוי ווייט אז משה רבינו האט שוין אפילו נישט געקענט רעדן מיט קיין ווערטער, ער האט נאר אויפגעהויבן די הענט און געוויזן מען זאל ארויפקוקן צום באשעפער (ראש השנה כט, ע"א; ועיין בתוספות יום טוב), ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז, אות י'): אמאל קען שוין דער חכם גארנישט רעדן, ווייל וויפיל ער זאל נאר פראבירן צו רעדן און מסביר זיין וועט מען האבן אנדערע קשיות, וואס טוט ער דעמאלטס? ער ווייזט מיט די הענט רמזים.

בעט דעם אייבערשטן צו בלייבן ביים רבי'ן

וועגן דעם דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זיך קענען דערהאלטן ביים רבי'ן, און פאלגן דעם רבי'ן, דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך טאקע קענען דערהאלטן און פאלגן דעם הייליגן רבי'ן בתמימות ובפשיטות.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

הספר

הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

יין טייפערער חבֿר,
 סט זיך שוין בעסער?
 עסכמה אונט אומות

מעשה לעד

היסטארישע דורכברוך

אין די וועלט פון ערליכע
אידישע ליין מאטריאל!

הערליכע מעשיות דערציילט
 דורכ'ן ראש ישיבה שליט"א

- מעשה לעד
 וועט אויפבויען
 די דרך ארץ און
 מידות טובות ביי
 די קינדער לעד
- מעשה לעד
 וועט ווייזן די
 ריכטיגע וועג פאר
 אייערע קינדער
 צו זיין ברוסל'ע
 קינדער לעד
- מעשה לעד
 וועט אויבאקן
 אמונה אין די
 קינדער לעד
- מעשה לעד
 וועט אייג-
 געוואוינען
 דערן צו און
 פונעם אייבערשטן
 די מיילער פון די
 קינדער לעד

די מעשה לעד קינדער ביכל וועט בערן די זיין צו באקומען
 אין די נאנטע טאג ביי די מפיצים און ביי די קין הדפסה.

קחו ברכה אל תוך בתיכם!